

idet det oplyses i Beretningen, at 1 Tønde Rug omdannet til Rugmel giver 192 Pund, medens den omdannet til Halvsigtemel kun giver 132 Pund, altsaa betydeligt mindre. Det statistiske Departement har den 17. September i Aar givet den overordentlige Kommission en Oversigt over, hvad det maatte antages, at Befolkningen forbrugte, og det kom til det Resultat, at det var 232,000 Tons Rug om Aaret og 206,000 Tons Hvede. Det er altsaa ikke, som det statistiske Departement tidligere har regnet med, $\frac{1}{2}$ Tønde pr. Individ, det er mere. Tilsammen er det 438,000 Tons Brødkorn. Stiller man nu det sandsynlige Høstudbytte i Aar, 567,000 Tons, reduceret til 500,000 Tons, overfor Forbruget, 438,000 Tons, vil man se, at vi, hvis vi låder være at fodre vort Brødkorn op, vil kunne slaa os igennem. Men derfor er det ogsaa rigtigt at gøre opmærksom paa, at det er nødvendigt, at vi overfor alle de truende Muligheder bevarer vort Brødkorn for Menneskene. Det ærede Medlem var af den Anskuelse, at den overvejende Del af Landmændene overholdt Fodringsforbudet, og jeg deler ganske denne Anskuelse, men da maa jo ogsaa den store Sandsynlighed være for, at den overvejende Del af Brødkornet bevares. Naar det ærede Medlem sagde, at den Del af Landmændene, som ikke var tilbøjelige til at overholde Fodringsforbudet som en Æresforpligtelse, vidste, at der ikke skete dem noget, hvis de ikke overholdt det, er det kun for saa vidt rigtigt, som Fodringsforbudet ikke er ledsaget af Straffebestemmelser, hvad jeg ikke fandt mig berettiget til i Henhold til de gældende Love, men dette vil ikke sige, at der ikke kan ske Overtræderen noget, thi der er, hvis Overtrædelse konstateres, en vis Mulighed for at nedlægge Forbud i en saadan Form, at dets Overtrædelse kan medføre Straf, og desuden er der Mulighed for at ekspropriere Beholdningerne, hvilket allerede er stillet i Udsigt paa den Plakat, som jeg omtalte nu er ude i Landet, og som formentlig meget hurtigt vil være opslaaet.

Maa jeg til sidst overfor det ærede Medlems Bemærkning om, at han ønskede, at Optællingen af Kornet ikke alene skulde finde Sted paa de større Gaarde, tilføje, at jeg udtrykkelig sagde, at jeg for at fremskaffe Oplysningerne saa hurtigt som muligt vilde begynde Optællingen paa de større Gaarde, men at det selvfølgelig ligger indenfor Planen at udvide den til hele Landet.

Fraenkel: Den højtærede Finansminister fremdrog og imødegik tre Punkter i de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg første Gang havde Ordet under Finanslovbehandlingen. Det ene drejede sig om mit Forslag om at eftergaa Indførselssiden af vor Omsætning med Udlandet, det andet om Byggeforetagendet i Prinsensgade og det tredje om Nationalbankens Sedler. Hvad det første angaar, erklærede den højtærede Minister, at han ikke rigtig havde forstaaet mig, og det fremgik ogsaa med fuldkommen Klarhed af hans Svar. Ministeren spurgte først, om jeg vilde have en Revision af Indførselssiden, for at Fristelserne for Folk til at give Penge ud til unyttige Ting ikke skulde blive for store. Det maa jeg sige var ikke min Mening. Jeg har gjort den Erfaring, at Fristelserne i denne syndefulde Verden har det let, thi Folk falder altid for dem; hvis en Mand ikke ud fra sin egen moralske Opfattelse og sin Villiekraft kan blive Herre over de Fristelser, han møder paa sin Vej, tror jeg ikke meget paa, at man ad Lovgivningsvejen er i Stand til at styrke ham i saa Henseende. Saa mente Finansministeren, at der muligvis i mine Udtalelser kunde ligge et skjult Forsøg paa at gaa over til en prohibitiv Toldpolitik. Den højtærede Minister mente, at rene Indførselsforbud var noget ukendt i vor Toldlovgivning, hvad det jo for Resten ikke er, men jeg maa sige, at mine Udtalelser ingenlunde havde Hensyn til Toldpolitikken. Finansministerens Mangel paa Forstaaelse af mine Udtalelser beroede paa, at han havde overhørt eller ikke fastholdt mit Udgangspunkt, hvad der jo er let forklarligt, naar man skal sidde Time efter Time og høre paa Foredrag, af hvilke ikke alt angaar den samme Minister. Mit Udgangspunkt var dette, at vi ikke havde tilstrækkelig mange Penge her i Landet, ikke tilstrækkeligt Metal, og det er jo en Omstændighed, der vil kunne føre til Kalamiteter af meget stort Omfang. Vi kan ikke under de nuværende Forhold faa Metal fra Udlandet, vi maa klare os med det, vi har. Overfor et saa vigtigt Spørgsmaal maa man tage sine Forholdsregler og tage dem i Tide. Jeg er en bestemt Modstander af, at man venter med at tage sine Forholdsregler overfor alt, hvad der kan udvikle sig af de nuværende Tilstande — saa vidt man da er i Stand til at se det —, indtil det Øjeblik, da det saa at sige ligger lige over Hovedet paa en. Jeg mener, at man bør forberede sig